

for dansk Arbejde, skal jeg nu tillade mig at gøre opmærksom paa. Der er en Farveartikel, en Malerartikel, som bruges til at stryge paa Bunden af Træskibe. De allerfleste Træskibe stryges med den, saa man kan forstaa, at det er en ret betydelig Artikel. Den laves baade i Udlandet og herhjemme, og Forholdet er dette, at de Indgredienser, som skal indføres her til Landet, for at man kan lave Farven, er alle sammen toldpligtige; Fabrikkerne herhjemme maa altsaa svare Told af de Varer, de indfører for at kunne fremstille den færdige Vare til Bundfarve. Men den færdige Bundfarve er ogsaa toldpligtig, og der svares en højere Told af den end af de enkelte Indgredienser. Dette ser jo meget rigtigt ud, idet der altsaa derigennem skulde være Toldbeskyttelse for denne danske Industri. Men nu har man i Toldloven eller i de administrativt udarbejdede Toldregler — jeg ved ikke, hvor Skavanken ligger — den Bestemmelse, at der for den færdige Farve, som paastryges Skibene, indrømmes Toldgodtgørelse, naar den først er kommet paa Skibene, saaledes at der i Virkeligheden ikke svares Told af den, medens den Farve, som laves herhjemme, og af hvis Ingredienser der er betalt Told, ingen Godtgørelse kan faa. Derved opnaar man altsaa, at vi har faaet Toldbeskyttelsen til at virke paa den Maade, at den danske Industri svarer en Told, som Udlandets Industri for den samme Vare er fri for. Det er en lidt underlig Maade at støtte dansk Arbejde paa, og jeg henstiller til den højtærede Finansminister at faa dette Forhold undersøgt og rettet og, hvis vi har mere af den Slags, saa ogsaa at faa det rettet.

Medens jeg er ved at tale om Skibe, vil jeg gøre opmærksom paa et andet herhen hørende Forhold, som jeg er tilbøjelig til at tro, vi kommer til at lovgive om inden ret længe. Jeg bebrejder ikke nogen, at der ikke er kommet en Lovgivning paa dette Omraade før, thi her er Tale om en Udvikling, man ikke har kendt tidligere; ingen har kunnet forudse, at Motorindustriens raske Udvikling har medført, at en Mængde Skibe, navnlig Fiskeriskibe, men ogsaa Fragtskibe, som i Virkeligheden er Sejlskibe, forsynes med Drivkraft af mekanisk Art ved Motoranlæg. Saa længe der

kun er Tale om smaa Motorer, er det givet, at dette ikke spiller nogen stor Rolle, idet Motorerne er lette at passe, og jeg skal ikke have noget imod, at vore Fiskeriskibe bliver ved at have det paa samme Maade som nu, idet de nemlig ikke behøver maskinkyndige Mænd til at passe disse Motorer. Det er dyrt nok endda at bruge dem, og skulde man have maskinkyndige Mænd ansat i Fiskeriskibene, vilde det rimeligvis medføre, at disse af økonomiske Grunde overhovedet ikke kunde bruge Motorer. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at denne Industris Udvikling ogsaa har ført til, at man laver store Motorer paa hundrede eller flere Hundrede Hestekræfter og sætter dem ind i Fragtskibe som Hjælpekraft til Skibets Fremdrivning ved Siden af Sejlene. Jeg rejser nu det Spørgsmaal, om vi ikke nu er komne saa langt, at vi maa lovgive om dette Forhold og bestemme, hvor store Motorer et Skib maa have uden at være pligtigt at benytte maskinkyndige Folk til at passe disse Maskiner.

Endelig har jeg et lille Lokalspørgsmaal at omtale. Det angaar Forholdene paa Karise Jernbanestation, ikke hvad Jernbanen, men hvad Postvæsenet angaar. Postkontoret og Jernbanekontoret er i en og samme lille Stue med kun eet Fag Vinduer. Der sidder tre Mand og arbejder, de to har Plads ved Vinduet, den tredje maa holde sig tilbage i Stuen og om Vinteren arbejde ved kunstigt Lys. Forholdene er saa indskrænkede, at det næsten er umuligt at udføre Arbejdet. Fordelingen af Posten til Landpostbudene foregaar paa den Maade, at hele Postmængden bliver lagt ud paa et Bord i den ikke ret store Ventosal. Ved dette Bord tager to Landpostbud Plads og fordeler deres Sager, omkring paa Stole og Gulvet maa de andre tre til fire Mand fordele deres Sager. Saa hænder det, at der staar Folk, som skal løse Billet til Toget eller af anden Grund skal tale med Folkene paa Stationen. De staar saa mellem disse arme Postbud, som skal ekspedere deres Post, og staar i Vejen for dem. Men det allerværste er, at Postbudene Gang efter anden faar Ordre til at vise Publikum bort, thi Publikum maa ikke se Postsagerne, maa ikke se Adresserne. Men det er Post-